

The Fried Okra Band

Aarhus Jazz Festival,

Lørdag d. 19. juli 2014

GAFFA | Anmeldt af [Rasmus Espersen](#)

Mandag d. 21-07-2014 kl. 10:06

GAFFA	★★★★★★	6 stjerner
Læserne	★★★★★★	6,00 stjerner i snit (efter 1 stemmer)

Anmeld selv ved at [logge ind](#) og føre musen over stjernerne ovenfor.

Hvordan laver man bluesmusik i det nye årtusinde? Lyt og lær!

[Foto: Live-video fra "Nobody But You" fra YouTube.]

Det var en skam, at teltet på Bispetorv ikke var fyldt til randen. Sidder du og læser dette nu, uden at have været i benævnte telt lørdag aften, så er du gået glip af noget stort. Jeg skulle ikke engang have været der i første omgang – jeg priser mig lykkelig for, at jeg var der. Jeg var til stede denne lørdag aften i Århus, og jeg oplevede den bedst lydende og bedst spillede blues på denne side af Atlanten. Og så var det endda original bluesmusik. Fra København! Et modigt og glimrende stykke arbejde af Aarhus Bluesforening at give plads i programmet til et bluesband, der kun spiller egne numre - især når valget falder på så fremragende et bluesband som The Fried Okra Band.

De to guitarer udgjorde både en tyk og sovset lydmur, der lagde sig tungt i hele teltet, men også sønderrivende spil, der som pigtråd flænsede teltets tag. Noget så grimt har aldrig lydt så smukt. Noget så smukt har aldrig lyd så grimt. Bassen var kun fremme i ganske få numre, for det meste blev den udgjort af sousafon. Det var ikke bare en gimmick – det både lød og så fantastisk ud. Sammen med en trommeslager, der formåede at udnytte hele trommesættet plus det løse, udgjorde den et bundsolidt fundament til guitarinfernoet. For helvede, hvor var det fedt – selv skoene var fede!

Umiddelbart kunne man tænke sig, at halvanden time med tunge bluesriffs med samme tykke, saftige lyd kunne blive for meget af det gode. Især når denne halvanden time kun består af originale kompositioner, ukendte for de fleste. Men dette var ikke tilfældet. På intet tidspunkt blev det kedeligt eller ensformigt, vildskaben og friskheden blev bevaret. Særligt bevaret af de små detaljer. Trommeslageren Thomas Crawford er ikke bare teknisk dygtig bag trommerne, han kunne også synge kor og spille mandolin – imens han spillede trommer! Og så var han kreativ, brugte reiferne flittigt, og han integrerede tambouriner og noget, der lignede en aluminiumsdrikkedunk i sit trommespil. Sanger og guitarist Morten Lunn skiftede til tider guitareren ud med en såkaldt diddley bow. Den havde ganske vist kun én streng, men han formåede til fulde at betjene denne til perfektion og fik derfor utroligt meget ud af utroligt lidt. Sousafonspilleren Thomas skiftede over til bas, når det skulle være endnu vildere. Imens holdt leadguitaristen Thomas Foldberg (ja, der er tre Thomas'er i bandet) sammen på hele lydbilledet med sin flaskehals og sin Stratocaster. Lunn er en mand af få, men velvalgte ord. Med velplacerede one-liners ledte han publikum igennem aftenens koncert og beviste, at blues ikke behøver at være så alvorligt, selvom det er seriøst og autentisk udført.

Aftenen bød på mange højdepunkter. For mange til at nævne dem alle. Nummeret "Chicago Stage" var repetetivt, nærmest messende, men aldrig kedeligt. Et godt eksempel på, at The Fried Okra Band vidste nøjagtigt, hvor langt et nummer skulle vare. Deres samspil var nærmest en symbiose. "I'm Going Down", "Bo Diddley Baby", "Breakfast" – jeg kunne blive ved med at nævne glimrende sammenskruede og veludførte bluesnumre. De havde endda deres eget ragtime blues-nummer "Fake Rag" – igen perfekt udført.

The Fried Okra Band sluttede sættet af med en fanfare, "Whacky Shack Stomp". Det lød forfærdeligt, men hvor var det velspillet og fedt gjort. Da de blev kaldt på scenen igen til ekstranummer, bød de på aftenens første og eneste fortolkning, "Meet Me In The City" af Junior Kimbrough. Også dette mestrede de til fulde. Den passede perfekt ind i repertoireet. De sluttede således en fantastisk, men alt for kort, aften af med at sætte en tyk streg under, at original bluesmusik i aller højeste grad bør have en sceneplads til Århus Jazz Festival. Men de satte samtidig barren uhyggeligt højt. Jeg glæder mig til næste år!